

ZGODOVINSKI ZBORNIK.

PRILOGA

LJUBLJANSKEMU ŠKOFIJSKEMU LISTU.

Izhaja v nedoločenih obrokih.

Dvanajsto leto.

Ljubljana, meseca decembra 1899.

Številka 52.

Zgodovina horjulske fare.

Sestavil Jožef Kržišnik.

(Nadaljevanje.)

4. *Franc Veriti* (od dné 17. marca l. 1812. do 24. aprila l. 1840.). — Rojen 17. decembra l. 1771. v trgu Tolmezzo nadškofije Videmske, je hodil v latinske šole v Vidmu, služil v štacuni trgovski v Požunu, štiri leta v mornarstvu na Laškem, potem bil nekaj časa gospodar doma, nato bogoslovec v Vidmu, posvečen mašnik dné 12. aprila l. 1800., je služil za kapelana v Horjulu. Prestavljen v Selca je tam deloval do sv. Filipa l. 1804., potem na Krki do leta 1806. To leto so mu izročili vikarijat v Rovtah, kjer je ostal do sv. Jožefa l. 1812. Na sv. Urbana l. 1840. se je preselil iz Horjula v Novo Mesto, kjer je na svoje stare dni prišel v častito družbo novomeških kanonikov. Umril je ravnotam dné 16. julija l. 1849.¹⁾

Ker je na Kranjskem pomanjkovalo duhovnikov, je pisal župnik Cipriani v Videm po enega novomašnika, ki naj bi prišel v Horjul za kapelana. Ker pa ta ni hotel iti, se je podal na pot Fr. Veriti in prišel v Horjul dné 26. maja 1800. Ali siromak ni znal slovenske besede. Bil je „mutast kapelan“. Takoj v začetku se je začel z vsem pridom učiti slovenščine. Čez malo časa je že lahko bral na glas v cerkvi sv. evangelij, ko mu je župnik zaznamenal naglaske. Potem je začel po malem spovedovati in drugo leto je lahko brez vsake pomoči slovensko pridigoval in vse duhovske reči opravljal. V Horjulu je začel g. Veriti delovati v Gospodovem vinogradu kot mutast kapelan, v Horjulu je tudi služil kot zgovoren in skrben župnik celih 28 let na velik prid krščanskih duš. Pero in vrtnarski vinjek sta mu bila najljubše orožje. Moliti in učiti, pisati in drevje zlahtniti je bilo župnikovo vsakdanje delo.

¹⁾ Obsiren životopis se nahaja v „Drobtincah“ l. 1850, str. 116—123, v „Zgodnji Danici“ l. 1849., str. 383—386, v „Jezičniku“ XXIII. leto, str. 50.

Svoji fari je bil Veriti skrben oče; ojster do sebe, je tudi želel in tirjal, da naj bi podložni v vsem prav storili. Z nekakim posebnim veseljem se ga še sedaj spominjajo starejši farani. Pa tudi Veriti ni pozabil svojih nekdanjih ovčic. Kot kanonik jih je še prišel nekaterikrat obiskat. Tudi cerkve, v kateri je toliko let opravljal službo božjo, ni pozabil. L. 1847. je poslal dva lepa mašna plašča z drugo pripravo. — V cerkvi je napravil orgle, katerih poprej ni bilo. Tudi župnišče je vzdignil in zlepšal. Zlasti vrt je tako lepo uredil, da daleč na okrog ni bilo takega. Tudi v svoji oporoki z dné 16. decembra l. 1848. ni pozabil Horjulcev:

„§ 14. Kranjske bukve bodo poslane v Horjul, de jih g. Fajmošter med farmane po svoji previdnosti razdeli, stroški za vožnjo, ali drugo bo iz mojega plačano.

„§ 20. Jožef Leben, sin ranciga Jakoba Leben iz Vasi Horjul Nr. 10. je meni dolžan 167 f. ker sim bil v leto 1841 posodil njegovimu očetu, ki je bil $\frac{1}{2}$ Grunta kupil.

„Iz tega dolga zapustim v Kapital, ktiriga obrest bo za vboge Horjulske fare 100 f.

„De gospod fajmošter horjulski zamorejo dolžno, intabulirano pismo plačati, zapustim 6 f.

„Farni zerkvi s. Margarite v Horjuli 25 f.

„Podružnici s. Kanciana na Verzdencu 12 f.

„ „ s. Urha v Zaklancu 12 f.

„ „ s. Mihela v Samotorci 12 f.

167 f.

5. *Matej Arnol* (od 25. aprila l. 1840. do 25. okt. l. 1842.). — Rojen v Stari Loki 29. avgusta leta 1780 je bil posvečen v mašnika 18. marca l. 1810. Najprej je služboval kot kapelan v Škocijanu; 22. okt. l. 1812. je bil prestavljen na Bloke in 28. jan. 1815 v Šmarije. Konkurzni izpit je napravil 6. avgusta leta 1817. Od

l. 1820.—1825. je bil mestni vikarij in zadnja tri leta ob enem dekanijski upravitelj v Radoljici. Župniyo Selca je nastopil 18. jan. l. 1826. Leta 1829. je začasno opravljaj posle loškega dekana. Za horjulsko faro se je oglasilo 27 prosilcev. Dne 13. marca l. 1840. je bila podeljena župniku Mateju Arnolu. Najbrže je pričakoval boljših prihodkov, ker se je naglo naveličal nove službe. V pokoju je živel še 17 let v Stari Loki, kjer je umrl 5. nov. l. 1859.

6. *Aleš Jerala* (od 25. oktobra l. 1842. do 4. decembra l. 1878). — Rodil se je v Hrašah pri Smledniku, h. št. 23, dne 14. julija l. 1792. Šole je dovršil v Ljubljani in sicer bogoslovje z izvrstnim uspehom. V duhovnika ga je posvetil 22. septembra l. 1816. prošt stolne cerkve in naslovni škof Druženski Janez Anton Ricci. Novomašnik je opravil prvo sveto daritev dne 29. septembra v domači farni cerkvi v Smledniku. Prvo službo je nastopil v Gorjah.¹⁾ Posebno se je odlikoval v tej službi kot odgojitelj. Zato je dobil od škofijskega konzistorija pohvalno pismo. Iz Gorij je bil prestavljen dne 26. marca leta 1818. na Vače, 20. aprila l. 1819. v Dol in 3. maja l. 1822. je bil imenovan za drugega mestnega kapelana v Kranju. Tukaj je služboval do 19. februarja leta 1834. Vmes ga je poslal škof Anton Alojzij Wolf za provizorja v Tržič, kjer je oskrboval župnikove posle od 22. novembra l. 1827. do 24. aprila l. 1828. Potem je prišel nazaj v Kranj za prvega kapelana. Konkurzni izpit je napravil v majniku leta 1832. Prosil je za faro Poljane nad Škofjo Loko, ter bil kanonično vmeščen 20. febr. l. 1834. V Poljanah ni mogel izhajati župnik Jerala s kmetijo, katero ima poljanski župnik za užitek. Vedno se je bal, da bo zalezal v dolgove. Zato je prosil 27. julija l. 1842. za razpisano horjulsko faro. V priznanje njegovih zaslug mu je podelil knez in škof Anton Alojzij dne 6. avgusta l. 1842. to župnijo.²⁾ V Poljanah je ostal župnik Jerala do 24. oktobra. Potem je prevzel horjulsko župnijo, v kateri je deloval kot pravi duhovni oče celih 36 let. Umrl je demantnomašnik 4. decembra l. 1878.³⁾

Kanonik Janez Novak je dejal l. 1855., ko se je pri odhodu v Horjul poslavljaj pok. kanonik Marn: »V Horjulu bodele dobili župnika, ki ima velike obrvi in ostro, odurno zunanost; toda nikar se ga ne bojte, srca je zlatega.« Resnico je

¹⁾ Dekret z dne 25. sept. l. 1816

²⁾ »In freudiger Anerkennung Ihrer, bald 26jährigen gewissenhaften Dienstleistung in der Seelsorge, und Ihres männlichen stets unbescholtenen Betragens willfahre ich recht gerne Ihrem Ansuchen und verleihe Ihnen hiemit die . . . erledigte Pfarr Horjul in der vollen Ueberzeugung, dass Sie dieser Pfarr-Gemeinde allseitig würdig vorzustehen nie ermangeln werden.«

³⁾ Viri: »Drobtinice« 1893, str. 154; »Zg. Danica« 1866, št. 29, 30; 1876, št. 40 do 42; »Slovenec« 1876, mes. oktobra in 1878, št. 135.

govoril pok. gospod kanonik. Ranjki horjulski »gospod oče« so bili res vzoren duhovnik, izkušen župnik, mož, ki je res plodonosno deloval v Gospodovem vinogradu.

Novi župnik je prav kmalu pridobil srca horjulskih faranov. Z besedo in zgledom jih je napeljeval k pobožnemu življenju. Za vsakega je imel prijazno očetovsko besedo. Kadar je moral katerega posvariti, je vedno skrbel, da dotičnega ni razžalil. Da bi povzdignil gorečnost v srcih svojih faranov, je ustanovil zlasti po prizadevanju tedanjega kapelana Janeza Volčiča l. 1852. družbo živega rožnega venca; deset let kasneje je vpeljal bratovščino vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa, l. 1868. so obhajali Horjulci prvi sv. misijon in leta 1871. so imele veliko uspeha duhovne vaje.

Da bi olajšal sebi delovanje, je pred vsem skrbel, da je dobro vzgojil svoje duhovne pomočnike. Imel je res posebno srečo in blagoslov božji pri tem poslu. Kapelana čč. gg. Luka Jeran in Janez Volčič sta slovela kot goreča dušna pastirja in in tudi s svojimi spisi sta poslavlila sicer neznamni Horjul. Pokojni Jožef Marn je sam v pismu izrazil svoje veselje in zadovoljnost, da je dobil tako izkušenega in pobožnega župnika. Pisal je namreč nekemu tovarišu: »Blagor nam novincem, kateri imamo na strani tako vrle in dobre in izkušene može, kakor je moj ljubeznivi gospod župnik! Sama dobrota in ljubezen ga je, da smo mu vsi udani, jaz in farani. Ne želim si kmalu priti od tod i t. d.«

Kako vneti so bili horjulski »gospod oče« za čast božjo, razvidimo že iz raznih del, katera so izvršili pri farni cerkvi in podružnicah. Leta 1843 je bila napravljena streha na cerkvi in zvoniku v Zaklancu. Dve leti kasneje so naročili v Ljubljani veliki in mali zvon za vrzdenško cerkev. V Horjulu so dobili l. 1851. tri nove zvonove. Mali zvon so dali l. 1869. preliti, ker ni ugajal njegov glas. L. 1858. je dobila samotorška cerkev nov veliki oltar; naslednje leto so prenovili veliki oltar na Vrzdencu. Mnogo truda je imel g. župnik s farno cerkvijo, katero je bilo treba razširiti. L. 1861. je naročil dva nova zvonova za samotorško podružnico in l. 1862. tri zvonove za podružnico v Zaklancu, ki je pogorela. L. 1868. sta bila prenovljena stranska oltarja na Samotorici. Farna cerkev je dobila novo obhajilno mizo, l. 1873. zidano ograjo in vodnjak pred cerkvijo. Nabiranje prostovoljnih doneskov za veliki oltar sv. Marjete je sicer prevzel duh. pomočnik g. Fr. Dolinar, a župnik Jerala je sklenil pogodbo s kamnosekom in je tudi kasneje nadzoroval postavljanje velikega oltarja. Leta 1877. je preslikal Janez Šubic prezbitarij. Zadnje župnikovo naročilo je bilo deset vlitih svečnikov za domačo farno cerkev.

Pokojnega horjulskega g. očeta niso ljubili samo farani in duhovni sobratje, marveč so ga cenili in odlikovali tudi cerkveni in svetni predstojniki. Knez in škof Anton Alojzij je ustanovil z glavnico 3000 gld. mašno ustanovo gospodu očetu v priboljšek. Grof Blagaj je bil iskren prijatelj gospoda župnika. In tudi vlada je priznala zasluge g. župnika Jerala s tem, da mu je podelilo Nj. Veličanstvo zlat križec s krono za zasluge tekom šestdesetletnega zvestega službovanja.

Tudi milostni Bog je počastil svojega služabnika že tukaj na zemlji. Pod Njegovim varstvom so zdravi in krepki praznovali gospod oče petdesetletnico in tudi šestdesetletnico mašništva. Obedve slovesnosti je obhajala s slavljenjem vsa fara horjulska. Krog cerkve so farani postavili več mlajev, naredili dva slavoloka, spletili mnogo vencev, ter jih sklenili med seboj. K zlati maši (30. septembra 1866) je prišlo več odličnih gostov, med njimi preč g. stolni prošt Anton Kos, kanonik J. Novak in na čelu dekanijske du-

hovščine vrhniški dekan J. Boner. Milostni gospod prošt poda s kratkim ragovorom gospodu zlatomašniku imenitno, nalašč v ta namen narejeno palico s cvetličnim šopkom na vrhu. Gospod dekan nato pokloni slavljencu prelep križec v imenu dekanijske duhovščine. V cerkvi so pozdravili zlatomašnika pevci s posebno pesmijo, katero je za to slavnost zložil g. L. Jeran, g. Gregor Rihar mlajši je pa naredil primeren napev. Pred sv. mašo je na prižnici povedal gospod stolni prošt vzrok slavnosti, pokazal je na častitljivega starčka pred oltarjem s palico, katero je poslal slavljencu nekdanji kapelan g. L. Jeran, naznanil ob kratkem njen pomen in potem razložil resnico, da je starost dar božji, ki se doseže na potu pravice. Pri slovesni sv. maši so stregli bližnji gospodje župniki, popoldne pa navzoči štirje kapelani gospoda zlatomašnika. Pri obedu se je zopet prav odkritosrčno razodevalo, kako v čisljih so častiti gospod oče Aleš Jerala vsem pričujočim gostom. G. dekan Boner poda drug spominek, lepo tobačnico z vpisanima črkama A. J. in z letnico 1866. Nato izroči zlatomašniku č. g. kanonik Novak v spomin podobo prevzv. gospoda nadškofa goriškega s posebno knjižico, v katero so se vpisali vsi pričujoči gosti; g. prof. Andrej Zamejic podá zvezek svetih podob, na katerih so z zlatimi črkami brati besede: „V spomin na zlato mašo, ki jo je imel v Horjulu 30. kimovca Aleš Jerala.“ Bivši g. kapelan L. Jeran se ni mogel osebno udeležiti slovesnosti. Zato je poslal kratko razlago zlatomašne palice, ki se je brala pri mizi: Palica je enoletna smokvina mladika, katero je urezal L. Jeran na božji poti v Jeruzalem v Kani Galileji. Na vrhu ima držaj iz terebintovega lesa z gore Tabor. Drugi les je bila molkovina, potem je bilo vdelane nekaj mirte iz Cezareje Filipove, košček lesa libne od enega največjih Jordanovih virov, kosec palme in trnja, po imenu „ávusses“, iz kakoršnega je bila Zveličarjeva krona na križu. — Razun teh so vloženi lesovi iz Smlednika, rojstnega kraja, in vseh tistih krajev, po katerih so služili v duhovski službi g. Aleš Jerala. — V sredi sta bili dve mali steklenici dragih pijač in mazil, tri so pa posebej podali gospodu zlatomašniku: malo vina iz Jeruzalema, Jordanove vode in olja iz oliv na vrtu Getzemani.

Svojo demantno mašo je opravil g. Aleš Jerala rožnovensko nedeljo leta 1876. Vse je bilo zopet ozaljšano: mlaji, slavoloki, zastave po vasi, zlasti bližje cerkve, ob cerkvi in v cerkvi, mogočno zvonilo, pokanje možnarjev, ljudstvo povsod veselih obrazov je to spričevalo. Za demantno mašo svojega častitega duhovnega ženina, kakor za vezilo, je prejela farna cerkev prelep kamenit oltar. Pred tem novim, ravno prejšnjo nedeljo posvečenim oltarjem je obhajal svojo duhovsko šestdesetletnico starosta kranjske duhovščine v pastirski službi, horjulski gospod oče Aleš Jerala v 85. letu svoje starosti. Novo, krasno mašno obleko je daroval domačin veleč. g. Andrej Zamejic. V roki je imel slavljenc v novo preslikano palico, katero je nosil že pred desetimi leti pri zlati maši. Zbralo se je kjub slabemu vremenu 17 duhovnikov in neštevilno ljudstva, ki je s tem očitno pokazalo, kako spoštujejo Horjulci svojega duhovnega očeta, ki jih vodijo že 34 let. Pri demantni maši je pridigoval preč. gospod kanonik Jurij Volc, kolik dobrotnik je mašnik vernikom, tu posebej demantnik. — Dne 15. oktobra leta 1876. je pripel po veliki maši c. kr. okrajni glavar pl. Fladung g. župniku Alešu Jeralu zlati zaslužni križec s krono po primernem nagovoru, v katerem je posebno povdarjal slavljencevo neutrudljivost v spolnovanju svetih dolžnosti tekom 60letnega duhovnega pastirstva.

Dve leti po tem slavnostnem dogodku je poslal tudi Bog demantnika s krono večnega življenja. Zelo ganljivo je popiso-

vanje smrti pokojnega gospoda župnika po prof. Marnu v „Slovenca“. Dne 4. decembra l. 1878. opoldne po angelovem zvonjenju je izdihnil svojo blago dušo kakor pravi junak na bojišču duhovskem. Pogreba se je udeležilo 15 duhovnov in obilno število vernikov.

Takoj po smrti horjulskega gospoda očeta sprožil je urednik „Zgodnje Danice“ misel, da se postavi blagemu pokojniku dostojen spominek. Razni spoštovalci, večjidel duhovni tovariši iz cele škoftije, so poslali doneske. Izdelan je bil spominek iz nabrezinskega marmorja pri vdovi Tomanovi v Ljubljani za 120 gld., z napisi 27 gld. 70 kr. več. Monsignor Luka Jeran je prišel dne 13. julija 1879. slovesno blagoslovit krasni spominek. Ob enem sta prišla iz Ljubljane preč. gg. prof. Jožef Marn in semeniški podvodja dr. Anton Jeglič. Ljudstva se je tudi veliko zbralo, ker so ravno obhajali patrocinijs. Govoril je pred sv. mašo gospod prof. Marn, monsignor Luka Jeran je pa imel slovesno sv. mašo. Po sv. maši je šla z duhovniki skoraj vsa množica na pokopališče, kjer je bil že med tednom postavljen lepi spominek. Monsignor Luka Jeran je blagoslovil križ in vdelani podobi Jezusa in žalostne Matere božje. S kratkim nagovorom do pričujočih in z molitvijo za ranjkega so sklenili slovesnost.

Napise je sestavil mons. Luka Jeran. Spredaj je podoba Jezusova in spodaj napis:

Tukaj počiva preč. gospod

Aleš Jerala,

rojen v Smledniku

14. mal. serp. 1792;

posveč. 1816; fajmošter

v Horjulu 36 let;

zlatomašnik 1866;

demantnomašnik z zlatim

križcem 1876;

umerl 4. grud. 1878.

Mirno pasel svoje si ovčice,
Kazal pot do čednosti, resnice;
Strasti si krotil v krotkosti,
Sam ne vedil, kaj je strast;
Kar preziral si v modrosti,
To povsod si našel čast.

Na zadnji strani je zgoraj vdelana podoba žalostne Matere božje in spodaj napis:

Služil je za kapl.: V Gorjah,

na Vačah, v Dolu, Kranju,

Trziču; za fajm. od 1834

v Poljanah, od 1842 do

smerti v Horjulu.

R. I. P.

Postavili spoštovalci.

Tudi na straneh je napis in sicer:

na desni strani:

Smiljenost, ki serca greje

In dobrotljivost brez meje

Čednosti naj blagši vse

So ti dušo lepšale.

Na levi pa beremo:

Znal si vsac'ga posvariti,

Serca nikdar ne raniti,

Bil z ljubeznijo Bogu si vdan,

Od ovčic, prijatlov spoštovan.

Osirotela fara je kmalu dobila novega dušnega pastirja, ki je vestno nadaljeval delo sprednikovo. Za izpraznjeno fara sta prosila g. Franč. Svetličič, župnik v Godoviču, in domači

kapelan g. Fr. Dolinar. Mil. knez in škof so podelili horjulsko faro g. Fr. Dolinarju. Kanonično vmeščen je bil novi župnik 16. aprila, doma pa v nedeljo 20. aprila.) Farani so slovesno sprejeli novega župnika. K slovesnosti je prišlo v Horjul 17 duhovnikov. Od župnišča do cerkve je bilo vse okičeno z venci in mlaji. S pismom udanosti, z darili i. t. d. so duhovnjani počastili vrednega naslednika rajnega očeta Jerala, pri katerem je novi gospod župnik veliko let — rekel bi — bil v šoli.

7. *Frančišek Dolinar* (od 16. aprila l. 1879. do 10. novembra 1896). — Rojen dné 24. januarija l. 1841. v poljanski fari pri mežnarju podružnice sv. Križa. Farno šolo je obiskaval v Poljanah. Potem ga je oče poslal v Škofjo Loko in komaj deset let starega v prvi gimnazijski razred v Ljubljano. Vsa gimnazijska leta se je moral boriti s pomanjkanjem, ker mu stariši niso mogli pošiljati izdatne podpore. L. 1859. se je oglasil za vsprejem v bogoslovje in 1. avgusta l. 1863. je bil posvečen v mašnika. Prvo sv. daritev je opravil novomašnik v Poljanah nad Škofjo Loko. Določen je bil za drugega kapelana in vodjo glavne šole v Postojni. Toda Bog je na drugem kraju določil delokrog gospodu novomašniku. Pokojni župnik Janez Volčič je prišel prosit kapelana za dragatuško faro. Želel je dobiti prav potrepeljivega in tihega duhovnega pomočnika. Nato je predlagal semeniški vodja Janez Novak g. Frančiška Dolinar-ja. Sredi meseca septembra je nastopil prvo službo v Dragatušu. Tam je deloval do adventa l. 1864. Prestavljen v Lašče, je prišel tje 6. decembra l. 1864. Tudi Laščanom se je naglo prikupil gospod kapelan. Ribniški dekan Holzapfel je že prosil zanj, da bi ga predstavili v Ribnico, pa oglasil se je prekasno. G. Dolinar je bil že določen v pomoč horjulskemu zlatomašniku gospodu Alešu Jerali. Z obljubo, da bode samo malo časa ostal v Horjulu, je zapustil 21. oktobra l. 1867. Velike Lašče in se preselil v Horjul. Te fare ni kmalu zapustil, kakor je pričakoval. Enajst let je pomagal župniku Jerali v pastirstvu in skoraj 18 let je potem sam uspešno deloval kot naslednik horjulskega gospoda očeta. Kaj je dosegel v Horjulu tekom 29 let, smo že na raznih mestih omenili. Na kratko ponavlja isto „Slovenec“ v dopisu z dné 10. nov. l. 1896.:

S svojimi izvrstnimi govori na prižnici, v spovednici, v šoli in sploh občevanju z ljudstvom in z dobrimi sveti je dosegel, da je tukajšnje ljudstvo verno in nrajno dobro. Gospod se je tudi dobro razumel na dela, bodisi pri prezidavi ali pri novi napravi. Pri farni cerkvi je notranja oprava do malega vsa nova. Pod njegovim vodstvom dobila je farna cerkev nove, krasne kamenite oltarje, križev pot, orglje itd. Vse to se je omislilo po prostovoljnih darovih. Ker je fara bolj majhna, ljudstvo pa revno, si je lahko misliti, da je bilo treba mnogo žrtvovati v priporočilo. Dalje je gospod prezidal župni dvorec, ki je ponos fare in za katerega je stroške prevzel tukajšnji rojak visokoč. g. Andrej Zamejic. Gospodarsko poslopje je popolnoma

¹⁾ Prim. Zgodnja Danica, 25. aprila 1879.

na novo pozidano. Tudi vrt je dobil vso novo ograjo, v katerem se nahaja polno mladega drevja, ker je vse gospod dekan zasadi. Razume se, da podružnične cerkve tudi niso ostale zapuščene. Blagi gospod dekan ni imel skrbi samo za dušni, ampak tudi za telesni blagor svojih faranov. Dokaz temu je ustanovitev kmetijske podružnice pred petimi leti, katera se je pod njegovim vodstvom tako lepo razvijala. Svojim duhovnijanom je dve leti oskrboval dvojno božjo službo. Horjulski občinski zastop je gospoda dekana Franceta Dolinarja izvolil častnim občanom. Diploma se mu je 8. novembra izročila. Gospodu dekanu na čast pa je bila 8. novembra zvečer od 7. do 8. ure napravljena razsvitljava vasi; požarna bramba je napravila podoknico z godbo.

Dné 9. novembra je gospod dekan zapustil prijazni Horjul, da nastopi novo službo dekana in župnika v Ribnici. 15. novembra pa je predstavil prečast. g. stolni kanonik Janez Sušnik gospoda dekana novim faranom. V najkrajšem času si je pridobil gospod dekan ljubezen in naklonjenost vseh Ribničianov.

8. *Peter Bohinjec* (od 9. nov. l. 1896. nadalje). — Rodil se je na Visokem (fara Št. Jurij pri Kranju) dné 21. februarja l. 1864. Gimnazijske nauke je dovršil v Ljubljani l. 1884. in dné 22. julija l. 1888. je bil posvečen v mašnika. Prvo službo je nastopil v bohinjki Srednji vasi dné 11. sept. l. 1888. Že 16. dec. l. 1888. je zapustil Bohinj in prišel v Dobropolje 19. decembra za drugega kapelana in beneficijata, koder je farno cerkev vso prenovil. Tu je služboval do 23. septembra l. 1890. Na Vrhniki je bil drugi in kasneje prvi kapelan od 3. okt. l. 1890. do 26. nov. l. 1893. in je ondi ustanovil „rokodelsko društvo katoliških pomočnikov“. Vmes je bil tudi farni in dekanijski upravitelj od 23. januarja do 16. avgusta l. 1893. Kot ekspozit v Trnji je sezidal novo cerkev svete Trojice. Dné 9. novembra l. 1896. se je preselil za župnika v Horjul, kjer še sedaj vspešno deluje.

Pod njegovim vodstvom se je sezidalo dvoje znamenj, lurške Materé božje na Ljubgojni in sv. Jožefa v „Grabnu“. — Stanovska družba mladeničev in deklet se je razvila l. 1898. v Marijino družbo mladeničev in deklet. V prvem letu se je vpisalo 36 mladeničev in 105 deklet. Preskrbel je svojim faranom od 17. do 24. decembra l. 1899. obnovitev sv. misijona. Sezidal je novo mežnijsko poslopje, lepo enonadstropno hišo. Spodaj stanuje cerkvenik, zgoraj so pa prostori za „Marijin Dom“. — Tudi v gmotnem oziru skuša pomagati gospod župnik svojim faranom. Pomagal je ustanoviti kmetijsko društvo v Horjulu, ki dobro uspeva, kakor se razvidi iz letnih poročil. Koncem l. 1899. je štelo 260 udov in ima že čez 2000 gl. rezervnega zaklada. Pod župnikovim vodstvom si je postavilo kmetijsko društvo lastno hišo za prodajalnico in skladišče. V znak priznanja in hvaležnosti ga je horjulski občinski odbor v seji dné 16. aprila l. 1900. izvolil za častnega občana.

B. Duhovni pomočniki.

1. *Tomaž Cuderman* (Zudermann) od 26. decembra l. 1789. do 23. novembra l. 1792. — Rojen v fari Preddvor je bil posvečen dné 14. novembra l. 1789.

(ad titulum Seminarii generalis Graecensis seu fundi Religionis). Prvo službo je nastopil v Horjulu. Prestavljen (dekret z dné 12. novembra l. 1792.) v Staro Loko, je tam deloval eno leto, na Vačah do l. 1796., na Raki do l. 1800. (nekaj časa tudi kot upravitelj), in v Kranju do l. 1804. Župnik je bil v Zatičini do l. 1807. in v Predosljih do smrti (26. novembra l. 1824.).

2. *Matej Boštijančič* od 26. decembra l. 1792. do 1. avgusta l. 1793.¹⁾ — Porojen 12. septembra l. 1749. v Mešačah, fare mošenjske, je bil v mašnika posvečen 12. decembra l. 1773. (ad titulum mensae a ferrariis Croppensibus assignatum). Bogoslovja se je učil v Gradcu. Pastiroval je do leta 1776. kot subsidijarij v Gorjah, na Vrhniki, 1. januarija l. 1780. je bil poslan v Lipoglav, dalje k sv. Joštu nad Kranjem, potem v Moravče. Poldrugo leto je bil kapelan v Preserju, 6. maja l. 1780. so ga poslali za lokalista na Šenturško goro, kjer pa ni dolgo ostal, ker že nastopno leto ga nahajamo subsidijarija v Cerkljah, od koder je bil 7. maja l. 1791. dekretiran za kapelana v Selca. Ker je bil za to težavno službo prešibek, prosil je prestave in je bil še isto leto, 23. avgusta, poslan kapelanovat v Dol, potem 12. novembra l. 1792. premeščen v Horjul in od tod za manemisarija v Kamnik. Tam je ostal do sv. Jurja l. 1796. Potem je bival nekaj časa v Ljubnem in na Dobravi pri Kropi. L. 1799. mu je dovolilo škofijstvo preseliti se v Št. Jurij pri Kranju ter pomagati v pastirstvu. Kapelanoval je ondi od 12. sept. l. 1799. do 28. junija leta 1804. Dne 24. oktobra l. 1804. je bil nastavljen na prošnjo ljubenske občine kot provizor kuratnega beneficija ali manemisarijata v Ljubnem. Že 5. maja l. 1805. je zapustil Ljubno. L. 1808. ga nahajamo kurata v Kamni Gorici. Umrl je v svoji rojstni vasi v Mešačah 4. marca l. 1812.

3. *Franc Jerkič* od 1. avgusta leta 1793. do 16. septembra l. 1793. — Rojen pri Sv. Križu na Vipavskem l. 1742, se je učil humanističnih predmetov in modroslovja v Gorici. Tudi bogoslovske nauke je dovršil v Gorici. Posvečen l. 1765. (ad tit. Patrimonii) je služboval na Avstrijskem, Štajerskem in Kranjskem. L. 1788. je bil že peto leto kurat v Begunjah. Pred prihodom v Horjul je služboval v Idriji kot drugi kapelan (od 16. maja leta 1792.). Kam se je preselil iz Horjula, je nam neznan.

4. *P. Viktor baron Rauber* od 4. oktobra l. 1793. do 1. februarja l. 1794. — Rodil se je leta 1735. na graščini Weinegg na Dolenjskem. Šole je obiskoval v Celovcu in Gradcu. Potem je vstopil v kapucinski red. L. 1785. je prišel za ekspozita na Kurešček. Od 27. ju-

nija l. 1792. nadalje je bil subsidijarij na Vrhniki in od 11. marca l. 1793. provizor v Rovtah. V Horjul je bil dekretiran 22. septembra l. 1793. Umrl je v Horjulu dné 1. februarja l. 1794. Zapustil je za mašno ustanovo potrebno glavnico in ustanovo za reveže horjulske fare (70 gld. konv. velj.).

5. *Andrej Schustig* od 6. februarja l. 1794. do 23. maja l. 1794. — Rojen v Vipavi l. 1746., se je šolal v Gorici. Bogoslovja se je učil v Gradcu. V mašnika posvečen leta 1770. (ad tit. mensae Patrimonii) je služboval brez stalnega nameščenja v Vipavi, na Štajerskem in Dolenjskem. L. 1788. je živel kot kurat in valetudinarius v Moravčah. Dne 15. februarja l. 1791. so ga vmestili na lokalijo Žalina, l. 1793. poslali za subsidijarija v Metliko in potem v Horjul. Iz Horjula je prišel za kapelana v Ljubno, leta 1801. za vikarija v Bevke in l. 1804. v Prežganje. Umrl je kot kurat na Šavi dné 19. jul. 1811.

6. *P. Feliks Mušič* (bivši frančiškan), od 23. maja l. 1794. do 12. septembra l. 1794. — Iz Horjula je prišel za kapelana k M. D. v Polje, l. 1795. za upravitelja v Toplice, leta 1796. za lokalista v Košico; l. 1798. je bil kapelan na Trebelnem in l. 1801. provizor na Travi (Obergrass, sedaj pod župnijo Draga). Čas in kraj smrti je neznan.

7. *P. Albin Božič* (bivši frančiškan), od 22. septembra l. 1794. do 31. januarja l. 1795. — Rojen v Vipavi l. 1753. je obiskoval humanistične šole v Ljubljani. Modroslovja in bogoslovja se je učil v samostanu. L. 1788. je bil že tri leta in pet mesecev kapelan pri farni cerkvi Marijinega oznanjenja v Ljubljani. Iz Horjula je prišel za kapelana na Ig, leta 1801. za farnega upravitelja in kapelana v Preserje. Tam je postal l. 1806. župnik. Umrl je v Preserju 17. decembra l. 1822.

8. *Fanes Jarnevič* od 31. januarja l. 1795. do 30. aprila l. 1796.¹⁾ — Porojen v metliški fari 21. decembra l. 1767.; posvečen 23. oktobra l. 1791.; l. 1793. kapelan pri D. M. v Polji, l. 1794. in 1795. vikarij na Vrhniki, potem kapelan v Horjulu, do l. 1798. Pred dvorom, potem od septembra l. 1798. do srede aprila l. 1806. v Naklem. Od l. 1806. do 1816. župnik v Selcih in pozneje v Dobropoljah. Zarad slabega zdravja je prosil za Predoslje in prišel tja meseca aprila l. 1825., kjer je umrl 6. marca l. 1834. Bil je izveden v zdravilstvu in pravoznanstvu ter dober govornik.

9. *P. Eugen Zabukovič* (Sabukovitz) od 25. maja l. 1796. do 31. julija l. 1796. — Rojen l. 1750. se je izšolal v samostanu. V mašnika posvečen l. 1776. je bil sedem let spovednik v samostanu oo. kapucinov.

¹⁾ Zgod. Zbornik št. 19.

¹⁾ Prim. Zgod. Nakelske fare, str. 92.

L. 1788. je prišel za kapelana k sv. Križu, l. 1792. je bil mestni vikarij v Krškem, l. 1793. v Šmihelu pri Novem mestu. Iz Horjula je prišel za kapelana na Trebelno, l. 1798. je bil tretji kapelan pri sv. Jakobu v Ljubljani. L. 1799. je postal vikarij v Pečah, kjer je umrl 5. decembra 1817.

10. *Jakob Tanzman* (Tanzmann) od 1. novembra l. 1797. do 13. marca l. 1798. — Rojen v Kranju l. 1748., je bil posvečen v mašnika l. 1772. (ad titulum mensae dominii Rattmansdorf). Bogoslovja se je učil v Ljubljani. Do l. 1788. je deloval že trinajst let v pastirstvu in sicer kot officialis v Ljubljani, kot substitutus v Polhovem Gradcu in Krašnji, kot kapelan v Šent Jerneju in v Smledniku. Potem je bil provizor lokalije Št. Jurij pod Kumom; 5. oktobra l. 1791. je bil vmeščen za vikarijat Dobovec, l. 1794. je prišel v Spodnji Tuhinj, l. 1796. je bil vikarij na Studencu, potem kapelan v Horjulu, lokalist na Jančem, l. 1800. vikarij v Bevkah, l. 1801. lokalist pri sv. Lenartu, l. 1802. kapelan v Svibnem, l. 1804. beneficijat v Višnji Gori, l. 1805. kapelan na Rovi, l. 1807. provizor na Šenturški Gori, leta 1813. vikarij in kapelan v Dobu. Umrl je kot penzionist v Kranju, dné 29. junija l. 1816.

11. *Matej Sokolič* od 30. avgusta leta 1799. do 3. februarja l. 1800. — Odkod je prišel v Hojul in kam se je preselil, ni znano.

12. *Franc Veriti* od 26. maja l. 1800. do 12. aprila l. 1803. (kasneje župnik horjulski).

13. *Antonius a Rivo* od 10. junija l. 1803. do 7. marca l. 1804. — Prišel je iz videmske nadškofije. Prijavil se je 7. junija l. 1803. pri ordinarijatu v Ljubljani, da bi rad dobil službo pri takem župniku, ki ga bo naučil slovenščine. Iz Horjula je odšel v lavantinsko škofijo.

14. *Jožef Kmet* od 6. septembra l. 1804. (dekretiran) do 7. septembra l. 1805. — Kje je služboval pred l. 1804. ni znano. Iz Horjula je prišel v Škocijan pri Turjaku, od oktobra l. 1807. do l. 1808. je bil subsidijarij v Preski, star že 63. let,¹⁾ l. 1809. je bil kapelan na Trati, l. 1813. vikarij v Dobropolji, l. 1815. v Čemšeniku, l. 1817. provizor v Vranji Peči. V pokoj je šel 5. januarja 1821. Živel je potem v Trbojah in tudi tam umrl dné 4. marca 1823.

15. *Fanes Krst. Floriančič* od 12. septembra l. 1805. do 26. septembra l. 1807. — Rojen v Kranju dné 25. junija l. 1779.; v mašnika posvečen 22. avgusta l. 1805., je nastopil prvo službo v Horjulu.²⁾ Po odhodu župnika N. Cipriani je bil farni upravitelj do 6. maja

l. 1807. Iz Horjula je prišel za kapelana v Škofjo Loko, l. 1808. na Mirno; l. 1813. je bil kapelan v Rovtah, l. 1815. v Šent Jerneju, l. 1817. v Sostrem in od l. 1818. do leta 1836. vikarij v Rakitni. Umrl je penzionist v Kranju, dné 2. marca l. 1839.

16. *Gregor Žun* od 28. septembra leta 1807. do 28. septembra l. 1809. — Rojen v Smledniku (Trbojah) dné 10. marca l. 1780., v mašnika posvečen 6. septembra l. 1807. je prišel za kapelana v Horjul. L. 1813. je bil kapelan v Moravčah, l. 1815. pa vikarij v Logatcu. Kot župnik je deloval v bohinjski Srednji Vasi od l. 1816. do leta 1835. in potem do l. 1843. v Šent Jurju pri Kranju. Vsled bolezni se je odpovedal službi, ter je umrl v Kranju dné 13. avgusta l. 1850.

17. *Luka Zajec* od 9. oktobra leta 1809. do 27. avgusta l. 1811. — Rojen v Češnjicah 3. oktobra l. 1780. in posvečen 9. avgusta l. 1809., je nastopil prvo službo v Horjulu. Dné 16. avgusta l. 1811. je dobil dekret za kapelana v Ložu. L. 1817. lokalist na Bohinjski Beli, l. 1822. na Homecu. Župnik je postal v Ihanu l. 1830. Tam je umrl 21. okt. l. 1849.

18. *Kaspar Soklič*, od 14. septembra l. 1811. do 21. novembra leta 1811. — Rodil se je 30. decembra l. 1783. na Lazih, Gorjanske fare. V mašnika so ga posvetili kot bogoslovca-tretjeletnika 23. septembra leta 1810. V dekretu z dné 16. avgusta l. 1811. mu je bilo zaukazano, naj nastopi dné 31. avgusta službo duhovnega pomočnika v Horjulu. L. 1813. je bil kapelan na Bledu, l. 1815. mestni kapelan v Kranju, l. 1821. vikarij v Ovsisah in od l. 1830. do l. 1861. župnik na Breznici. Umrl je 6. junija l. 1861. ob eni popoldne, ravno ko so ga obiskali knez in škof Jernej.¹⁾

19. *Fanes Strel* od 9. januarja l. 1815. do 1. maja l. 1815. — Rojen v Mokronogu 13. septembra l. 1790. je prišel kot novomašnik (14. decembra 1814.) v Horjul. L. 1817. je bil kapelan v Šmartnem pri Kranju, l. 1819. je postal stolni vikarij v Ljubljani, l. 1825. pa župnik in dekan v Gorjah. L. 1845. se je preselil v Trebnje, kjer je umrl 30. aprila l. 1847.

Ordinarijat ni poslal naslednika v Horjul. Zato je prosil župnik Veriti vpokojenega duhovnika Jožefa Mesisnel, da se je preselil z Vrhnike v Horjul.

*Jožef Mesisnel*²⁾, subsidijarij od 13. januarja l. 1817. do 21. aprila l. 1818. — Porojen je bil v Erzelu na Vipavskem. Služboval je kot subsidijarij v Vipavi tri leta, misarij na Uncu štiri leta, manemisarij v Gorenji Planini dve leti, vikarij v Rakitni nekako osem let. L. 1791., 7. decembra mu je bila podeljena lokalija na Golem. Ko je bila vsled ces. odloka z dné 1. oktobra

¹⁾ Zgod. Sorške in Preške fare, str. 128.

²⁾ Dekret z dné 10. septembra 1805.

¹⁾ Zgod. župnij in zvonov v dekaniji Radolice, 44.

²⁾ Zgod. Zbornik, št. 19.

leta 1792. odpravljena lokalija na Golem, je bil 8. novembra istega leta premeščen za lokalista v Lučine, kamor se je selil 5. decembra. L. 1795. v oktobru, je prosil za izpraznjeno lokalijo Podlipo, katero so mu tudi naklonili. Preselil se je še isto leto. Od tod je bil premeščen 19. novembra l. 1811. za vikarijatnega provizorja v Rakitno. Bil je tu farni vikarij do 5. maja l. 1817. Tedaj je stopil v pokoj ter ga vžival najprej nekaj časa na Vrhniki in v Horjulu, nekoliko časa tudi v Dobrunji, potem pa na Spodnjem Berniku in od leta 1824. v Trbojah. L. 1828. jel je splošno pešati in oči so mu odpovedale. V nadi, da ga bode okrepčala sprememba zraka, je sklenil iti zdravja iskat v toplo vipavsko podnebje, kamor se je poleti preselil. L. 1829. je prebival v Gorici. Toda smrt ni prizanesla 82 letnemu starčku, ki je umrl v Vipavi dné 22. decembra l. 1829.

20. *Janes Venier* od 30. julija leta 1818. do 29. septembra l. 1818. — O tem gospodu je znano, da je bil l. 1802. kapelan v Svibnem, l. 1803. v Škocjanu, l. 1815. ekspozit v Bevkah, potem kapelan v Horjulu. Umrl je kot penzionist v ljubljanski bolnici 27. januarija l. 1821.

Matej Wolf, bivši župnik horjulski, je vžival pokojnino v Horjulu od 13. februarija leta 1821. do 4. maja l. 1821.

21. *Andrej Kump* od 26. marca leta 1824. do 16. junija l. 1825. — V mašnika posvečen 31. avgusta l. 1806. je nastopil prvo službo v Stari Loki. L. 1808. je bil prestavljen v Dobropolje. Ko so ga poslali na Krko, je odšel l. 1810. na Štajersko. Nazaj je prišel najbrže l. 1817. Poslali so ga za kapelana v Sorico in l. 1821. je bil kapelan v Kočevski Reki (Rieg). Potem je živel nekaj časa v začasnem pokoji. Novo službo je prevzel v Horjulu, od tam je šel v Črmošnjice in l. 1827. v Mozelj. Umrl je v Ljubljani 11. dec. l. 1828.

22. *Filip Jakš* od 16. septembra leta 1825. do 21. julija l. 1828. — Rojen ljubljčan dné 28. aprila l. 1801., posvečen 27. avgusta leta 1825., je prišel za kapelana v Horjul, potem v Dole, kjer je ostal do leta 1831., nato v Kolovrat in l. 1834. v Spodnji Tuhinj. L. 1838. je prosil za pokojnino, ki se mu je dovolila. Stanoval je v Ljubljani do smrti (19. januarija l. 1853.).

23. *Janez Prokelj*¹⁾ od 7. oktobra leta 1828. do 4. oktobra l. 1830. — Novomeščan, rojen 19. januarija leta 1804., v mašnika posvečen 26. avgusta leta 1828. Pastiroval je kot kapelan v Horjulu l. 1828. do 1830., kurat na Spodnjem Brniku l. 1830. do 1832, kapelan in beneficijant v Šmartnem pri Litiji l. 1832. do 1835., kapelan v Dobropoljah l. 1835. do 1838.; l. 1838. naj-

¹⁾ Zgod. Cerkljanske fare, str. 110.

demo ga v začasnem pokoji v Ljubljani, potem ekspozita v Bevkah pri Vrhniki l. 1839. do 1841. in naposled vikarija in župnika v Št. Lovrencu ob Temenici; umrl je zlatomašnik v pokoji v Novem mestu 20. avgusta l. 1884.

24. *Janez Skubic* od 5. oktobra leta 1830. do 31. julija l. 1831. — Rojen v Šmariji 12. maja l. 1806., posvečen 14. julija l. 1829., je prišel za subsidijarija v Šent Vid nad Ljubljano, potem za kapelana v Polhov Gradec. 16. septembra l. 1830. je dobil dekret za Horjul, naslednje leto se je preselil na Vrhniko. Z Vrhnike je prišel leta 1835. za vikarija v Rakitno, l. 1841. pa v Borovnico, kjer je ostal do l. 1862. Potem je živel v pokoji v Mirni Peči do smrti. Umrl je zlatomašnik 29. maja l. 1886.

25. *Matija Schmidt* od 24. avgusta l. 1831. do 9. septembra l. 1833. — Rojen v Selcih 24. februarija l. 1801., posvečen 19. julija l. 1831., je prišel za kapelana v Horjul, potem v Senožče, l. 1836. na Vrhniko in l. 1844. za vikarija v Planino. Tam je postal župnik l. 1849. Deset let kasneje mu je bila podeljena mestna fara v Idriji. Kot dekan je umrl 28. marca l. 1863.

26. *Kajetan Konc* od 19. septembra l. 1833. do 7. oktobra l. 1834. — Rojen v Kranju 7. avgusta leta 1802., posvečen 20. avgusta 1830., je prišel za kapelana v Logatec, l. 1831. v Vipavo, l. 1832. za beneficijata v Podrago. Dné 20. avgusta l. 1833. je bil prestavljen v Horjul, potem na Trato in l. 1836. v Ljubno. L. 1841. je postal lokalist v Babnem Polji, kjer je umrl 17. maja 1870.

27. *Jožef Germek* od 8. oktobra leta 1834. do 29. aprila l. 1835. — Rojen v Ljubljani 11. marca leta 1806., posvečen 19. julija leta 1831., je nastopil prvo službo v Št. Janžu, potem v Horjulu. L. 1835., se je selil na Vinico, leta 1836. v Črmošnjice, leta 1839. k sv. Križu poleg Kostanjevice, l. 1841. na Polšnik, leta 1842. v Cirknico, l. 1846. na lokalijo v Spodnjem Logu in leta 1852. za vikarija na Dobovec. Župnik je postal l. 1860. na Studenem, kjer je ostal deset let. Pokojnino je užival v Ljubljani do smrti (24. februarija l. 1876.)

28. *Jakob Poličar*¹⁾ od 28. aprila leta 1835. do 28. septembra l. 1836. — Porojen 5. aprila l. 1807. pri Poličarju na Policah v Nakelski fari, se je šolal v Celovcu in v Ljubljani; posvečen 27. julija l. 1834.; novo mašo je pel na sv. Jerneja dan v Naklem; 15ega decembra je nastopil službo tretjega kapelana v Ložu; potem je kapelanoval v Horjulu, l. 1836. v Križih pri Trziču, l. 1840. v Spodnji Idriji; meseca junija l. 1841. je šel v začasni pokoj. Zdravil se je na Spodnjem Brniku; jeseni leta 1844. je sprejel kapelanijo v Podbrezjah; o sv. Juriju l. 1858. je dobil lokalijo na Do-

¹⁾ Zgod. Nakeljske fare, str. 107; zgodovina Cerkljanske fare, str. 112.

bravi¹⁾; jeseni l. 1879. pa faro v Podbrezjah, kjer je 24. avgusta l. 1884. pel zlato mašo. Umril je v Podbrezjah 15. novembra l. 1892.

29. *Valentin Sever*²⁾ od 28. septembra l. 1836. do 18. septembra leta 1838. (prvič) in od 25. oktobra l. 1838. do 13. maja leta 1839. (drugič). — Rojen na Brezovici 19. januarja l. 1804.; posvečen 21. avgusta l. 1830., je služboval kot kapelan na Jesenicah do l. 1834., v Križih pri Trziču do l. 1836., v Horjulu, na Breznici do leta 1843., v Poljanah do leta 1848., kot kurat na Spodnjem Brniku do l. 1856. To leto se je preselil v Št. Jurij pri Kranju, kjer je kapelanoval eno leto. L. 1857. je prišel za beneficijata v Olševke, kjer je ostal do l. 1870. Nato se je vrnil na Spodnji Brnik, kjer je umrl 28. januarja l. 1879.

30. *Jakob Kapelj*³⁾ od 19. septembra l. 1838. do 23. oktobra l. 1838. — Ižanec, rojen dné 9. maja l. 1801., posvečen 20. septembra l. 1831. Bil je kapelan v Kamni gorici, od 22. oktobra l. 1833. dalje kurat v Zalogu, pet tednov kapelan v Horjulu, potem dve leti kot deficijent pri bratu Ivanu v Turjaku. L. 1840. je prišel za kapelana v Sostro, od l. 1846. do 1851. in od l. 1856. do smrti (14. avgusta l. 1871.) je zopet živel bolehen pri bratu na Šenturški Gori in pri sv. Jakobu ob Savi. Od l. 1851. do 1856. je živel pod Šinkovim Turnom pri Vodichah. — Prednik Valentin Sever ni takoj dobil nove službe po odhodu iz Horjula. Stanoval je začasno na Viču. Ker je novi kapelan zbolel, je ordinarijat zopet prestavil kapelana Severja v Horjul.

31. *Jožef Gogala* od 14. maja l. 1839. do 7ega oktobra l. 1839. — Rojen na Bledu 10. aprila l. 1811., posvečen 3. avgusta l. 1836., je bil najprej subsidijarij v Šmartnem pri Kranju. Vsled bolezni je stopil v začasni pokoj ter bival na Bledu in v Škofji Loki. Zopet je stopil v službo kot horjulski kapelan. Čez pet mesecev se je preselil na Vače in l. 1844. na Breznico. Dve leti kasneje je zopet zbolel in umrl v Rodinah pri Breznici dné 8. februarja l. 1847.

32. *Janez Kastelic* od 18. oktobra l. 1839. do 16. septembra leta 1841. — Rodil se je v Višnji gori dné 23. decembra l. 1809. Posvečen 3. avgusta l. 1836., je prišel za subsidijarija v Št. Rupert, l. 1839. za kapelana k sv. Križu pri Litiji (pod Turnom), potem v Horjul, in l. 1841. v Preddvor. L. 1849. je bil prestavljen v Šmartno pri Kranju in od leta 1852. do 1855. je bil mestni kapelan v Kranju. Nato je prevzel lokalijo v Kokri. Župnik v Mokronogu postal je l. 1861. Umril je ravnotam l. 1870.

¹⁾ Zgod. župnij v dekaniji Radolice, str. 50.

²⁾ Zgod. Cerkljanske fare, str. 112.

³⁾ Zgod. Cerkljanske fare, str. 113 in 117.

33. *Jurij Plemel*, od 22. septembra l. 1841. do 27. oktobra l. 1844. — Rojen v Gorjah 16. aprila l. 1805., posvečen 2. avgusta l. 1835. L. 1837. je prišel pastirovat na Vreme, l. 1840. je postal ekspozit v Harijah, potem je prišel za kapelana v Horjul in odtod za beneficijata v Lozice. L. 1850. je služboval v Koprivniku (Nesselthal) in od leta 1850. do smrti (17. septembra l. 1853.) kot lokalist v Zaplani.

34. *Franc Strmole*¹⁾, od 1. novembra l. 1844. do 9. aprila l. 1847. — Rodil se je v Zatičini 30. julija l. 1801., v duhovnika so ga posvetili 12. avgusta l. 1827. Kot kapelan je služboval v Dobropolji l. 1828., v Podzemlju od l. 1828. do 1830., v Kostanjevici leta 1831., subsidijarij v Šmarjeti l. 1832., kapelan v Št. Lovrencu l. 1833. in 1834., v Dolini l. 1835., Metliki od l. 1836. do l. 1839., v Starem Trgu pri Poljanah do l. 1841., odkoder je prišel dné 16. oktobra l. 1841. v Adlešiče. Tam je ostal do l. 1844. Iz Horjula je šel za lokalista v Lučine, kjer je bil do l. 1862. To leto se je preselil v Kokro, kjer je končal tek življenja dné 25. sept. l. 1874.

35. *Luka Jeran*²⁾ od 9. aprila leta 1847. do 26. junija leta 1851. — Rodil se je dné 16. oktobra l. 1818. v Javorjah pri Škofji Loki. V Loki je hodil v ljudsko šolo, na gimnazijo pa je šel v Karlovec, ker ga zaradi prevelike starosti niso sprejeli v Ljubljani. V šesto šolo je prišel pa v Ljubljano l. 1840; tukaj je dovršil tudi filozofijo v dveh naslednjih letih, v katerih se je pridno pečal s slovenščino. Tedaj je tudi zlagal prve pesmi. L. 1843. je vstopil v ljubljansko semenišče in se posvetil duhovskemu stanu. Za mašnika so ga posvetili l. 1845. (kot bogoslovca-tretjeletnika), l. 1847. poslali v Poljane, kmalu potem za kapelana v Horjul, in l. 1851. postavili za kapelana pri sv. Petru v Ljubljani. Gorečnost za sv. vero in ljubezen do vernikov ga je gnala v misijon. L. 1853. je šel z drugimi tovariši vred v Afriko, da bi bil ob strani Knobleharjevi blagovestnik za osrednje afriške dežele. A huda bolezen ga je zavrnila iz Afrike v domovino, in istotako še drugi pot, ko se je napotil tje kaj. Doma je bil kapelan v Trnovem v Ljubljani več let, in urejal „Zgodnjo Danico“, za katero je že poprej deloval ves čas njenega življenja. L. 1869. je popustil kapelanijo in odtlej živel samo za „Danico“ in pisateljevanje, dokler ga niso l. 1882. izvolili za šenklaškovega kanonika, kar je ostal do smrti. Izdihnil je v Gospodu dušo dné 25. malega travna l. 1896. (Nadaljevanje prih.)

¹⁾ Zgod. Adlešičke fare, str. 33; zgodovina Šmarješke fare, str. 108.

²⁾ Dom in Svet 1896, str. 755.